

Tisztelt Megjelentek, búcsúzó!

2017. január 28-án, életének 64. évében hosszan tartó súlyos betegség következtében elhunyt Bicskei János tagtársunk, egyesületünk korábbi titkára.

Mi, akik eljöttünk, hogy most utolsó útjára kísérjük hamvait, bizonyára mindannyian számtalan személyes, közös emléket őrzünk róla. Arról, hogy hogyan ismerkedtünk meg, mikor és milyen körülmények között dolgoztunk együtt, vagy épp a jól végzett munka utáni megérdemelt pihenés és szórakozás idejéből. S az élmények őrzik János emlékét. Akárcsak alkotásai, melyeket létrehozott szorgalmas életútja egyes állomásain.

Bicskei János 1953. július 23.-án született Budapesten, munkáscsalád harmadik gyermekeként.

1959-1967 közötti általános iskolai tanulmányait követően a MÜM 24 számú Ipari Szakmunkás Képző Intézetben 1967-1970 között villanyszerelő szakmát tanult. Szakmai képzése az akkori Magyar Hajó Darugyár Angyalföldi Hajógyárában, mint TMK-villanyszerelő kezdődött és tartott 1993-ig a Hajógyár felszámolásáig. Munkája mellett is folyton képezte magát: 1970-72 között a Bláthy Ottó Villamosipari Technikum erősáramú tagozatán, majd 1973-74-ben a Bánki Donát Gépipari Technikumban acélszerkezeti szakon tanult esti tagozaton, 1984-86-ban pedig a Csepel Művek Oktatási Vállalatánál 750 KV-os erőművi villamosmű-kezelő szakvizsgát tett.

Sorkatonai szolgálatát Nagyatádon teljesítette az MN 33-35 egységénél, mint rádió távírász 1975-77 között, s tizedesi rendfokozattal szerelt le. Időközben megnősült, s két gyermeke született Szilvia 1976-ban, s Gábor 1978-ban.

Hajógyári munkahelyén középvezetőként dolgozott, 1984-1988 között a megalakult Vállalati Tanács választott dolgozói tagjaként is tevékenykedett. A gazdasági és politikai vezetéssel vállalt konfliktusok hatására szívinfarktust kapott. Felépülését követően 1989-től két éven át hajókovácsként a horvátországi pulai Uljanik Hajógyár (az egykori polai Arzenál utódának) munkatársa volt, később – nyugdíjba vonulásáig – egyéni vállalkozóként tevékenykedett. Angyalföldi évei alatt részt vett a folyam-tengeri hajók, a tengerparton pedig 30.000 tonnás tankerek gyártásában. Majd a tengerpartról hazatérve rádió-átjelzéses vagyonsvédelmi eszközök fejlesztését, gyártását és telepítését végző egyéni vállalkozóként bekapcsolódott egyebek között a csepeli szabad-kikötőben álló gabonatarház felújításába is 2001-ig, amikor nyugdíjba vonult.

2002-ben lépett be a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat Hajómodellező Klubjába. 2007-2016 között pedig már az egykori klubból alakult egyesület titkáráként tevékenykedett. 2010-től a MH Budapesti Nyugállományúak Klubja Hadihajós Tagozat is a tagja közé választotta. Az elmúlt tíz évben az egyesületi élet élénkítése érdekében számos közösségi akciót kezdeményezett, energikus személyes közreműködésével aktívan támogatta egyesületünk megújulását.

2007-től kezdve több mint 70 egyesületi kiállítás és rendezvény szervezésében és lebonyolításában közreműködött. 2002-es nyugdíjazásakor kezdte építeni rézből – s a lehetőségekhez képest az eredeti építési technológiát követve – M=1:100 méretarányú TITANIC modelljét, 2011-ben pedig hozzálátott az FN 122-es felderítő naszád helyreállításához, amelynek terveit János születése napján, 1953. július 23-án hagyták jóvá.

2010-ben kapcsolódott be a LAJTA Monitor Múzeumhajó felújításába, amelynek gyorsan meghatározó alakjává vált. A felújítási munkák első évében több mint ezer, az azóta eltelt években rendszeresen végzett tökéletesítésekkel együtt pedig összesen több mint háromezer munkaórát fordított a hajóra, amelynek – a lövegtorony szegecs-imitációtól, a gépházi berendezéseken és a kazánházi szénrakáson át a korabeli vízkezelési rendszer szemléltetésének elmés megoldásáig –

szinte minden alkatrésze az ő keze munkáját őrzi. Önként vállalta a hadihajó Nordenfeldt típusú szórólövegei másolatának elkészítését is, melyek a hajó 2010. augusztus 20-i ünnepélyes újrakeresztelésekor és múzeumhajóként történt szolgálatba állításakor a rendezvény üdvövéseit leadták. Ezek a lövegek ma az alkotójuk előtti tisztelgésül szólnak meg.

Kiemelkedő társadalmi munkáját a Magyar Honvédség és a Honvédelmi Minisztérium 2016. március 15-i ünnepi megemlékezésén a "Honvédelemért megtisztelő cím" III. fokozatának adományozásával a honvédelmi miniszter is elismerte.

Bicskei János minden munkájában megtalálta az öröm és az önképzés lehetőségét, amellyel másokat is lelkesített. Ahhoz a szakember-generációhoz tartozott, aki – széleskörű gyakorlati tapasztalataira és élénk képzelőerejére támaszkodva – körültekintő tervezés és pontos kivitelezés alapján a legösszetettebb feladatok megoldására is sikerrel vállalkozott, s akiknek a műhelyében mindig (munka előtt, alatt és után is) példás rend uralkodott.

Immár alkotásai beszélnek róla, s mi őrizzük az emlékét, akik nem felejtjük el.